

PRESS KIT

ELIŠKA
BALZEROVÁ

TATIANA
VILHELMOVÁ

FILM JIŘÍHO VEJDĚLKA

Tátova volha

INFINITY ČESKÁ TELEVIZE CINEMART INNOGY UVADEJÍ „TÁTOVA VOLHA“ HRAJÍ ELIŠKA BALZEROVÁ
TATIANA VILHELMOVÁ VILMA CIBULKOVÁ EVA HOLUBOVÁ HANA MACIUCHOVÁ EMILIA VAŠÁRYOVÁ
MARTIN MYSÍČKA BOLESLAV POLÍVKA VÝTVÁRNÍK KOSTÝMŮ KATARÍNA HOLLÁ MÁSKY VERONIKA RIEHS
LUKÁŠ KRÁL ARCHITEKT MILAN BÝČEK ZVUK JAKUB ČECH MICHAL PAJDIÁK STŘEHA ONDŘEJ HOKR KAMERA
VLADIMÍR SMUTNÝ SCÉNÁŘ IVA K. JESTRÁBOVÁ JIŘÍ VEJDĚLEK REŽIE JIŘÍ VEJDĚLEK

KOPRODUCENTI INFINITY Česká televize CinemArt innogy

HLAVNÍ MEDIÁLNÍ PARTNEŘI PRAVO Novinky.cz MEDIÁLNÍ PARTNEŘI TVmapa! Maximem IZCFO.cz @realniklam TOTALFILM

V KINECH OD 8. 3. 2018

PRŮVODCE NOVÝM FILMEM JIŘÍHO VEJDĚLKA

Eva	Eliška Balzerová
Tereza	Tatiana Vilhelmová
Petr	Martin Myšička
Anna	Emília Vášáryová
Jindřich	Boleslav Polívka
Kamila	Vilma Cibulková
Vlasta	Eva Holubová
Hana	Hana Maciuchová
Zelenková	Jana Plodková
Zelenka	Václav Neuzil
sestra	Eva Leinweberová

režie	Jiří Vejdělek
producenti	Tomáš Hoffman, Jiří Vejdělek
scénář	Iva K. Jestřábová, Jiří Vejdělek
kamera	Vladimír Smutný
střih	Ondřej Hokr
výkonný producent	Jana Gospičová
hudba	Jan P. Muchow
architekt	Milan Býček
výtvarník kostýmů	Katarína Hollá
zvuk	Jakub Čech, Michal Pajdiak
umělecký maskér	Veronika Riehs, Lukáš Král
pomocný režisér	Jana Gospičová

koprodukce	INFINITY, Česká televize
	innogy, CinemArt
premiéra	8. března 2018
distribuce	CinemArt

KOPRODUCENTI

S PODPOROU

HLAVNÍ MEDIÁLNÍ PARTNEŘI

MEDIÁLNÍ PARTNEŘI

VOLHA GAZ-21 alias CAREVNA

Sovětský vůz vyšší střední třídy navrhl L.M. Jeremejev jako konkurenci vozům Ford

Vůz poháněl čtyřválcový motor s hliníkovým blokem a rozvodem **OHV** objemu 2 445 cm³

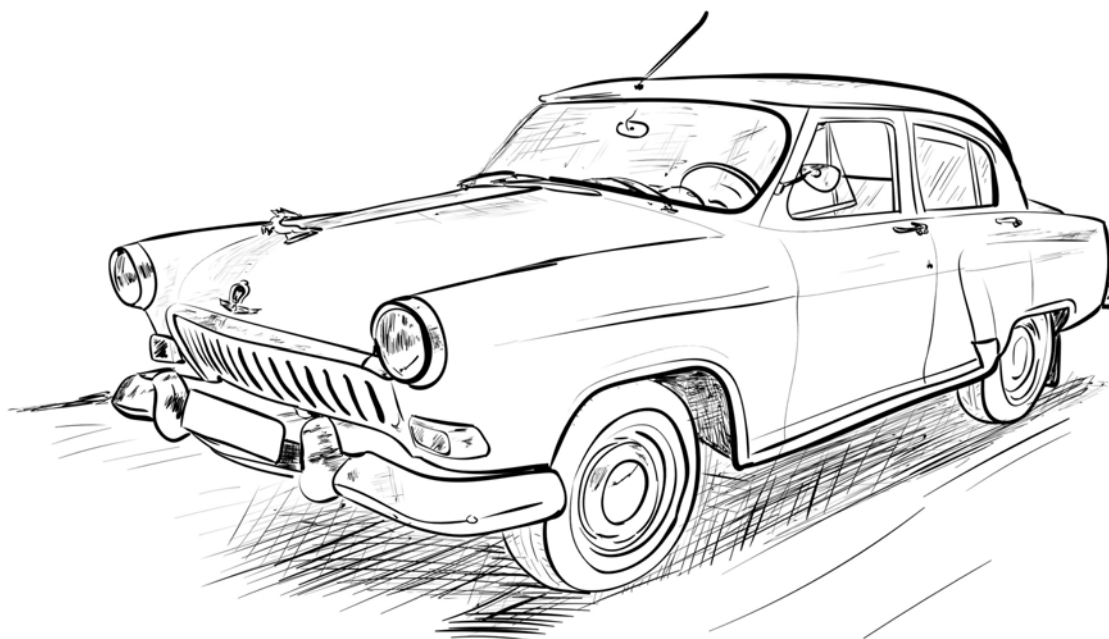
Maximální rychlost 135 km/h, výkon až 63 kW (85 koní), třístupňová manuální převodovka

Průměrná spotřeba paliva byla 13 litrů na 100 kilometrů

Délka 4 810 mm řadila volhu Gaz-21 mezi nejdelší evropské vozy

Vůz byl vyvážen také do západoevropských zemí, největšího ohlasu dosáhl v Belgii

Celkem bylo v letech 1956 až 1970 vyrobeno 638 875 exemplářů

O FILMU

Kostýmní výtvarnice Eva (Eliška Balzerová) nečekaně ovdověla. Ludvík se jí ani nestačil svěřit s tím, že kromě jejich dcery Terezy (Tatiana Vilhelmová), má ještě stejně starého nemanželského syna. To alespoň naznačuje pečlivě ukrytá a náhodně objevená dětská kresba. Eva je rozhodnutá nečekané odhalení velkoryse ignorovat, ale Tereza, které se vlastní život sype pod rukama, se k přízraku nevlastního bratra upne. Společně s matkou se vydávají Ludvíkovým veteránem volha GAZ 21 po stopách jeho bývalých milenek (Vilma Cibulková, Eva Holubová, Hana Maciušková) a přátel (Boleslav Polívka, Emília Vášáryová), aby o tajemství zjistily víc ...

JIŘÍ VEJDĚLEK

(scenárista, režisér, producent)

„Bylo těžké se nezamilovat“

Co vás napadlo jako první, když jste dočetl scénář?

Že Iva ví, o čem píše. Mělo to cit a hloubku. Hned jsem dostal chuť k tomu ženskému příběhu přidat i svůj mužský pohled, určitou lehkost a úsměv. Po *Ženách v pokušení* jsem měl v *Tátově volze* znovu možnost podívat se ženám tak trochu „pod pokličku“ a něco nového se o nich dozvědět. Samozřejmě mě také lákala příležitost obklopit se krásnými a talentovanými dámami. Byl by hřích toho nevyužít.

Dost často zpracováváte tzv. ženská témata. Co vás na nich láká?

Člověk by měl psát a točit o tom, co ho zajímá, k čemu ho vede srdce i vášně, takže není vůbec překvapivé, že já se tolik věnuji ženám.

Ve filmu už poněkolkáté zpracováváte i téma manželství, ale přitom jste zapřísněný starý mládenec. Proč?

Protože mám obavu, že svatba je nejčastějším důvodem rozvodu. Ale zajímá mě, jak to dlouhodobé, mnohdy celoživotní soužití lidé zvládají a jak si s ním poradí.

Jak jste pro spolupráci na *Tátově volze* získal tolik skvělých hereček a herců?

Musel jsem samozřejmě vybudit veškerý svůj šarm a svůdnické umění, abych je uhranul (*smích*). Výrazně mi ale pomáhal scénář, který se herečkám i hercům velice líbil.

Po Elišce Balzerové už se mi stýskalo a byl jsem rád, že jí znovu můžu nabídnout krásnou roli. Vůbec jsem nepochyboval, že v ní bude skvělá. Ale ještě mě překvapila, byla totiž naprosto brilantní.

Tánu Vilhelmovou jsem chtěl již dávno obsadit, takže jsem byl potěšen, že jsem konečně měl roli, která je jí hodna. Bylo to pro mě i pro ni velice zajímavé natáčení, protože v *Tátově volze* hraje výrazně jinou povahu, než jaké předváděla ve filmech dosud. Na rozdíl od temperamentních, energických, mnohdy až ostrých hrdinek, představuje v *Tátově volze* takového motýlka s neuvěřitelnou vnitřní silou.

Obě už si spolu zahrály matku a dceru v *Teorii tygra*, ovšem v *Tátově volze* hrají úplně jiné charaktery, a hlavně tady mají výrazně větší prostor. Mohly tedy rozehrát udivující variace na téma vztahu „matka – dcera“.

Martina Myšičku jsem oslovil, protože má v sobě tu správnou míru zodpovědnosti a slušnosti, kterou role vyžadovala. Je to dokonalý představitel muže, kterého ocení ženy, jež se už tak říkajíc „vybláznily“ a hledají oporu a stabilitu.

Bolka Polívku obsazují opakovaně, protože umí skvěle zahrát jak charakterně, tak komediálně. S paní Maciuchovou a Cibulkovou jsem se toužil poznat. Postavě paní Vilmy Cibulkové jsem do scénáře vepsal „nohy, z nichž se všem mužům točí hlava“ a ženskou slovní přestřelku s Eliškou Balzerovou, takže jsem snad ani neměl jinou volbu než Vilmu, protože ona má tu správnou eleganci jak v chůzi, tak v ženské pichlavosti.

Paní Hana Maciuchová v *Tátově volze* představuje ženu pragmatickou, pro někoho možná místy až cynickou. Takže jsem potřeboval někoho s její grácií, aby postavě vdechla lidskost.

Emilku Vášáryovou jsem znovu rád vyzval po *Václavovi* ke spolupráci a opět to pro mě byla radost a úžasný zážitek.

Podobně jako s Evou Holubovou, se kterou jsme se při natáčení sešli poprvé od *Účastníků zájezdu*. Zcela drze jsem ji oblékl do nejšílenějšího kostýmu, v jakém jsem kdy herečku pustil na plac. Eva si ho ale s Ivankou Uhlířovou užila jako málokdo, a ještě si k tomu navíc nechala v maskéřně udělat hlavu a zničit nehty, aby vše s kostýmem ladilo a její figura působila co nejautentičtěji.

S Václavem Nežilem a Janou Plodkovou jsem filmoval poprvé a hned jsem z nich udělal manželský pár. Teprve potom jsem se dozvěděl, že spolu opravdu před dávnými lety pár tvořili, takže jsem to obsazení intuitivně trefil.

Autem, kterým ústřední dvojice ve filmu jezdí, byla od začátku volha GAZ 21, řečená Carevna?

Ano, ostatně byla i v názvu filmu, takže jsem neměl srdce ji „přeobsadit“ za jiný vůz. V průběhu natáčení jsem její kvality docenil, protože je to auto celkem prostorné a mohl jsem se při záběrech schovat na zadním sedadle i s panem kameramanem. Jen chudák pan zvukař musel jezdit skrčený v kufru. Navíc je volha fotogenická. Byť je to vůz z východu, nezapře, že své vzory má na západě. Myslím, že kdyby si tu fešandu zastavil Jack Kerouac, jistě by k dámám jako stopař rád nastoupil. Dostal jsem několik doporučení na vlastníky veterána, ale potom jsme kápli na člověka, který sem volhy vozí z ciziny, opravuje je a dává jim novou fazónu. U toho jsme si naši volhu objednali a Kolja nám ji na natáčení připravil přesně podle mých přání, včetně barvy karoserie, kol, polstrování a typu volantu.

Už podruhé spolupracujete s Vladimírem Smutným. V čem si sedíte?

Vladimír má brilantní oko, bystrou mysl, bohaté zkušenosti a dokáže nasnímat film nejenom krásně, ale i tak, aby obraz podporoval hlavní myšlenku a celkové vyznění. Navíc je vždy příjemné spolupracovat s někým, s kým vzrušenou debatu nad prací klidně přerušíme, abychom mohli ocenit půvab ženy, která zrovna prošla kolem našeho stolu.

Nakolik je finální obrazová podoba filmu dílem vašim a dílem kameramana?

Nejen mým a kameramana. K diskuzi je potřeba přizvat přinejmenším pana architekta, kostýmní výtvarnici, maskéra a většinou i pana lokačního a postupovat ve vzájemné souhře. Není náhoda, že potom má určitá scéna potřebnou atmosféru, že kostýmy ladí s barvou, kterou je vymalován pokoj atd. Má v tom prsty rozum i cit spousty lidí, a je potřeba zajistit, aby všechny složky byly ve vzájemné harmonii. Já jsem potom většinou ten tvrdohlavec, který neústupně trvá na tom, aby se to vyiplalo do detailů.

Všiml jsem si, že *Tátova volha* má oproti vašim předchozím filmům větší množství delších záběrů, že funkčně šetří stříhem. Proč?

Nestříhám, pokud nemusím. Spíš hledám nějaké přirozené aranžmá, které vystihne podstatu scény, zesílí její účinek a herci se v něm budou cítit uvolněně. Pokud to chce delší záběr, tak proč ne, jsem jenom rád. Myslím si, že to většinou působí na diváka věrohodně, protože věří, že tam postavy jenom tak přišly a tu situaci prožily. Že jim ji nikdo nerezíroval. Snažím se dosáhnout toho, aby příběh přirozeně plynul a vypadal jednoduše, že ho vlastně nikdo neinscenoval.

Co pro vás bylo při práci na tomhle filmu nejtěžší?

Nezamílovat se. Vždyt' si vezmete mezi kolika krásnými a talentovanými dámami jsem celou dobu byl.

Ve filmu se celou dobu neobjeví postava otce. Ani na fotce. To byl záměr?

Ano, chtěl jsem podpořit ten pocit náhlé ztráty a to, jak svým nejbližším velmi chybí. Navíc si takhle diváci mohou dosadit do té úlohy, koho chtějí, aniž bych jim to diktoval.

Kdybys měl pozvat diváky, na co bys je nalákal?

Na emotivní, napínavou, zábavnou jízdu se skvělými hereckými výkony.

IVA K. JESTŘÁBOVÁ

(scenáristka)

„Byla to čirá radost“

Postavy vašeho příběhu zachycujeme v nelehké životní situaci. Přesto je příběh plný humoru a optimismu. Je to i váš pohled na zvládání obtíží?

Rozhodně. Právě v nelehkých chvílích je humor nejvíc potřeba.

Co pro vás bylo inspirací k napsání scénáře?

Prvním impulsem byla smrt mého dědy, kterou jsem si v sobě řešila. Ale byl to opravdu jen první impuls, protože celý příběh je fikce, navíc je mnohem víc o životě než o smrti. Ostatně postava

otce, jehož náhlý odchod celý příběh spustí, se ve filmu vlastně ani neobjeví. Přesto ale přítomný je – ve vzpomínkách své ženy a dcery, ale především skrze onu titulní volhu, svého opečovávaného veterána, ve kterém se Eva s Terezou vydávají na cestu za jeho velkým tajemstvím.

Ten netradiční název měl scénář od samého začátku?

Od úplného začátku ne, ale Jirka Vejdělek už ho s ním dostal a já mám hroznou radost, že se ho s producentem rozhodli zachovat. Myslím, že má v sobě určité tajemství a dráždivost a zároveň film dobře vystihuje.

Měla jste před očima herce, kteří by jednotlivé role mohli hrát?

Na to se lidé často ptají a musím říct, že vůbec. Asi to souvisí i s tím, že nepíšu podle reálných předobrazů. V Evě je sice něco z prdlosti mojí maminky, ale rozhodně to není ona, stejně jako Tereza má nějaké vlastnosti, které znám ze svého okolí, ale nikdo konkrétní se v ní neskrývá. Já si prostě v hlavě vytvořím úplný originál, který nemá jasné kontury, dokud se ho neujme konkrétní herec. Někomu jasná představa o hercích při psaní pomáhá, mě by spíš omezovala.

O údělu scenáristů se někdy říká, že napíší krásný scénář a pak už jen přihlížejí, jak jim ho někdo upravuje a předělává. Je to tak?

Scenárista, který má představu, že do jeho scénáře by nikdo neměl zasahovat, si akorát zadělává na žaludeční vředy. Je ale potřeba svěřit svůj scénář někomu, v jehož záměry máte důvěru a s nímž jste na stejné vlně, což já jsem v tomhle případě udělala. Přestože Jirka Vejdělek těch změn udělal hodně, bylo to dobře, protože díky nim film lépe funguje a o to jde především – mít dobrý film, ne otrocky natočený scénář. A vidět potom, jak se moje představa o postavách zhmotnila třeba do Elišky Balzerové nebo Martina Myšičky, to byla čirá radost.

Kdybyste měla pozvat diváky do kina, na co byste je nalákala?

Nalákala bych je na silný příběh, naprosto výjimečné herecké obsazení a humor, který není prvoplánový, což se zas tak často v současných českých filmech nevidí.

ELIŠKA BALZEROVÁ

(Eva)

„Záleží na tom, co chcete zachraňovat“

Co vás napadlo jako první, když jste dočetla scénář?

Že držím v rukou krásný a zajímavý scénář, a že si moc přeju ten film natočit. A taky jsem měla radost, že mi ho nabízí pan režisér Jiří Vejdělek, se kterým bych se zase po letech mohla setkat.

Vaše postava se v průběhu filmu mění – z ženy, která podle všeho dokázala být nekompromisní a rázná, až po ženu, která pro záchranu rodiny udělá mnohé. Jaká z těch poloh je vám vlastnější?

Vlastně obě. Záleží na situaci a na tom, co člověk chce zachraňovat.

To, co vás s vaší rolí spojuje, alespoň se to tak zdá, je jakási akčnost. Když něco chcete udělat, uděláte to. Nenaráží s tím člověk někdy u okolí?

Naráží, někdy to bývá i bolestné, ale stejně to uděláte.

Vaše postava vždy žila svou prací. Pomohla třeba i vám práce, když odešly děti z domova, aby si tam člověk nepřipadal najednou sám?

Moje děti našťastí z domova nikdy nadlouho neodešly. Jen na zkušenu, učit se jazyky. Dodnes žijeme pod jednou střechou a nikdo z nás si, alespoň doufám, nikdy nepřipadal sám.

Co pro vás bylo na ztvárnění vaší role nejobtížnější?

Časně ranní nástupy trvající celý měsíc! Téměř každé ráno se přesunout na nové místo. Na jedné destinaci jsme nebyli déle, než 2 - 3 dny. Ale vážně: Vyrovnat se s nemocí své filmové dcery. To bylo těžké, i když to byla naštěstí jen role.

Film je vlastně road movie – jak se vám v té staré volze jezdilo?

Obtížně. Ta volha zvaná Carevna nemá posilovače řízení ani brzd a páku řazení má pod volantem. My dvě, zhýčkané automatickými převodovkami, jsme si napovídaly, kam s tou řadící pákou – nahoru nebo dolů, nebo od sebe k sobě. Lovily jsme rychlosti (pouze tři), až majiteli Koljovi vstávaly vlasy hrůzou na hlavě. Ale byl to náš kamarád a nikdy nám nevynadal. Při první jízdě jsme mu volhu zavařily. Do rána musel vyměnit chladič.

Napadlo vás někdy udělat si, podobně jako vaši postavu, výlet po dávných místech, dávných známých?

A víte, že mě to nedávno napadlo? Že bychom si s mojí sestrou mohly po tak asi šedesáti letech zopakovat naši každoroční cestu z jižní Moravy na Vsetín, kam jsme jezdily k našemu tátovi v rámci, dneska nazývané, střídavé péče. Dneska by nás už táta bohužel v Brně nečekal a zvládl bychom tu cestu samy a třeba navštívily kamarády, kteří nám na Vsetíně zbyli.

Jaká byla spolupráce s Jirkou Vejdělkem?

Jako vždy skvělá. On je maximalista, a to já mám ráda. Má taky ohromný smysl pro humor, někdy až černý, a to já taky ráda. Je pečlivě na natáčení připraven a vyžaduje to taky od celého štábu. Ale

když nám někdy rychle a nezadržitelně stoupala mlha nad krajinou, kterou měl v plánu zachytit, nepřejte si to vidět. Ani slyšet! (smích)

A jak se vám hrálo s Táňou Vilhelmovou?

Táňa je jedna z nejtalentovanějších hereček svojí generace. Byla jsem s ní téměř každý natáčecí den, jezdily jsme spolu na plac, někdy jsme si spolu povídaly, když nebyla chuť, mlčely jsme celou cestu. Byla radost s ní pracovat. Táňa je ve svém projevu tak autentická, že některé scény jsem prožívala úplně osobně. Hrálo se mi s ní krásně. Byla moc dobrej parták a moc jsem se od ní naučila.

Jednou jste prozradila, že se nerada chodíte na premiérách dívat na film. Proč?

Protože film je už hotov a nemůžu na něm nic změnit. To není divadlo, kde můžete každý večer něco zahrát jinak a scénu vylepšit. Bojím se, jak to dopadlo. Raději čekám, jak film přijmou diváci, to je pro mne důležité.

A pak se jdete inkognito do běžného kina podívat se na reakce?

Někdy se jdu na film podívat, jak funguje. Posadím se ve tmě do publika a poslouchám a pozoruju, jak ho vnímají diváci. Někdy reagují překvapivě na jiných místech, než jsme čekali, je to zajímavé sledovat.

Kdybyste měla pozvat na film diváky, na co byste je nalákala?

Na to, co Jirka Vejdělek tak umí, co jsem s ním zažila už při *Ženách v pokušení*. Smějete se, a přitom vám tečou slzy. Na napínavé pátrání v minulosti, na nečekaný závěr. A taky na toho krásného veterána - volhu zvanou *Carevna* - a na nás dvě s Táňou, které v ní uháníme krásnou krajinou za dobrodružstvím.

TATIANA VILHELMOVÁ

(Tereza)

„Nalákám vás na prsa“

Co vás napadlo jako první, když jste dočetla scénář?

Že je skvělý a že je v něm co hrát.

Bylo příjemné být dcerou paní Balzerové?

Bylo. Protože není lepšího partáka, než je Eliška!

Jaký má vlastně vaše postava vztah k matce?

Pokorný a chápající. Mohla bych se od ní učit.

Příběhy, jako je *Tatova volha*, mohou snadno sklouznout k příliš vypjatým emocím nebo plačtivosti. Nebála jste se toho?

Bála, a tak jsem se odevzdala režisérovi. Jestli jsem tedy někde ujela, je to jeho vina! (smích)

Část filmu strávíte za volantem staré volhy *Carevny*. Jak se vám řídila?

Po čtrnácti dnech, kdy jsem necítila svaly na rukách a na nohou, už dobře. Madam totiž nemá žádný posilovač volantu ani pedálů a je vůbec trochu tužší.

Co pro vás bylo na natáčení nejobtížnější nebo naopak nejzajímavější?

Celé natáčení bylo zajímavé od začátku do konce. Věnovali jsme se mu 24 hodin denně. Bylo velmi náročné, ale naplňovalo mě až po okraj.

Jaká byla vaše spolupráce s Jiřím Vejdělkem?

Hodinářská! Jirka je velmi precizní a náročný. Jednou jsem se už chtěla rozeběhnout a kopnout ho do zadku! Ovšem obdiv a láska k jeho tvořivosti mě zastavily.

Kdybyste měla pozvat diváky, na co byste je nalákala?

Na svoje prsa! A na prsa Elišky. A taky na prsa Vilmy Cibulkové, Evy Holubové a Emílie Vášáryové. Taky na obrovský prsa Jany Plodkové a paní Maciuchové. Bude to opravdu podívaná, přijďte. Někde jsem totiž četla, že když se ve článku objeví slovo prsa, čtenář hned zpozorní a článek si přečte. Třeba to platí i na filmového diváka. *(smích)*

MARTIN MYŠIČKA

(Petr)

„Chtěli jsme obhájit pozitivní mužství“

Jaké to bylo hrát po boku všech těch úžasných hereček?

Díky natáčení jsem se mohl po dosti letech znovu osobně setkat s Eliškou Balzerovou. Kdysi jsem jí hrál v jedné inscenaci syna. Velice si této dámy vážím. A i když už nejsem úplný začátečník, je pro mě výbornou školou vidět ji při práci a být přímo vedle ní, takové velezkušené vynikající kolegyně. Takto jsem se při natáčení mohl setkat i s paní Emilií Vášáryovou, Bolkem Polívkou a nejvíce

samořejmě s Táňou Vilhelmovou. Ta je sice mladší, ale velezkušená je vlastně taky. Strávili jsme společně několik velice příjemných dní a mohli si tak toho hodně říci. Rád na ta setkání vzpomínám. S Táňou se známe velmi dlouho, hráli jsme spolu již před dvaadvaceti lety ve filmu *Šeptej*, pak jsem se potkali v Národním divadle a pak samozřejmě i několik sezón v Dejvickém divadle. Táňa je opravdu všestranně talentovaná herečka, divadelní i filmová, výborně i zpívá a tančí, má v sobě velkou sílu, až mám před ní vlastně trochu ostych, ale hraje se mi s ní výborně a jsem rád, že jsme se takto mohli potkat.

Vyžadovaly nějaké speciální zacházení?

Ony to nevyžadovaly ve smyslu, že by si o to nějak říkaly, ale bylo samosebou, že ta setkání měla v sobě jakousi nevyřčenou noblesu a vzájemný respekt.

Jaká byla vaše spolupráce s Jiřím Vejdělkem? Říká se o něm, že je to režisér, co opakuje, dokud nedostane, co chce...

S Jiřím Vejdělkem jsem pracoval poprvé a byla to práce velmi tvůrčí. Nejprve jsme dost diskutovali o rolích, o vztahu Petra a Terezy, i jsme společně upravovali text především jednoho klíčového dialogu. A musím říci, že natáčení s ním je sice tvůrčí, on v každém záběru usiluje o nějaké zlepšení, dává nám zpětnou vazbu, hledá varianty vnitřních obsahů, ale je zároveň velice náročné. A to především proto, že některé scény se natáčí téměř v nespočetném množství záběrů.

V posledních letech jdete z role do role, překvapilo vás přesto něco při natáčení?

Asi to bylo právě natáčení toho zásadního dialogu Petra a Terezy, který měl několik stran textu, a který byl emotivně dosti náročný. Jeli jsme to určitě víc než padesátkrát. Dokonce jsem zaslechl, až se mi tomu nechce věřit, že jsme měli devadesát klapek. Tedy myslím tím ten jeden dialog, ale z různých postavení kamery a v kombinaci s různými objektivy a v kombinaci s různými hereckými podtexty.

Vaše postava má překvapivý vývoj. Jak jste k jejímu ztvárnění přistupoval?

Petra vidíme ve filmu především pohledem hlavní hrdinky, takže pro mne bylo náročné ho tzv. obhájit. Ale myslím, že mezi řádky je ukryta jeho síla. Petr o Terezu pečuje, a i když se mu nedostává vděku, pokračuje v tom, protože vztah vnímá i jako rozhodnutí a práci.

S Jirkou Vejdělkem jsme stále řešili, jak objevit v Petrovi nějaké pozitivní mužství. Aby pro diváka nebyl jenom nepřijemný a necitlivý slaboch. Nechtěli jsme, aby vyznění vztahu Petra a Terezy bylo černobílé. A naopak jsme chtěli, aby jejich vztah měl nějakou naději, i když prochází krizí.

Patříte mezi ty lidi, kteří se snaží smutné životní okamžiky překlenout pozitivem, nebo jim naopak propadáte?

Smutek je často způsoben tím, že nás opouští něco nebo někdo, co nám bylo drahé a je těžké se od toho odpoutat. Je to těžké, ale již ze zkušenosti vím, že za tím přijatým a prožitým smutkem, tedy za tou ztrátou, se ukrývá něco nového. Něco, co stojí za to vpustit do života.

Kdybyste měl diváky pozvat do kina, na co byste je nalákal?

Je to neobvyklá road movie s velmi neobvyklým, ale o to více krásným autem. Ale ta mnohem zajímavější cesta se odehrává v symbolické rovině. Je to vlastně několik cest najednou. Matka s dcerou pátrají po tajemství otce, ale především hledají cestu k sobě. Tereza zároveň hledá cestu ke své vnitřní svobodě. Petr s Terezou se ocitnou na životní křižovatce a hledají, zda jejich další cesta bude společná nebo ne. Ale to vše se odehrává způsobem, který není trýznivý, ani ponurý, nýbrž s lehkým pousmáním a snad i hřejivým pocitem na srdci. Přijďte do kina a uvidíte, a já věřím, že nebudete litovat.

VILMA CIBULKOVÁ

(Kamila)

„Jirkovi zahraju cokoliv“

Vaše scéna s Eliškou Balzerovou, vlastně slovní přebíjená mezi manželkou a milenkou, vypadá částečně na improvizaci. Byla, nebo se odehrála přesně podle scénáře?

Podle scénáře. Tudíž se odehrála prizmatem skvělého Jiřího Vejdělka. Ale vždy by vše mělo vypadat tak, že to právě vzniká, takže děkujeme (*smích*). Jinak jsme samozřejmě zkoušeli přímo na „place“, ale jelikož je u filmu dialog zabírán ze všech možných úhlů, tudíž nesčetněkrát, tak se dá říci, že jsme se všichni prozkoušeli navzájem perfektně. Upřímně, naše situace byla hravě daná a pečlivě pohlídaná panem režisérem. A s Eliškou Balzerovou se před kamerou setkávám tak zřídka, že jsme byly obě vděčné, že spolu můžeme strávit celý den. Já ji totiž adoruji nejen jako herečku, ale i jako nádhernou bytost.

Dokážete vy sama být někdy tak ironicky jedovatá, jako vaše postava?

V osobním životě mám sklon spíše k sebeironii. Ale dobrým hercem v soukromí nejsem, každá nepravost je na mě znát. Obávám se, že kdybych naložila jedovatě, asi bych svůj protějšek okamžitě rozesmála.

Dostala jste se někdy do podobné situace jako vaše postava?

Nevzpomínám si, že by mne někdy některá z žen podobně, a ještě k tomu s grácií, konfrontovala.

Lehce upjaté distingované dámy si čas od času zahrajete. Proč myslíte, že je ve vás režiséři vidí?

To bychom se museli zeptat režisérů samotných. Kdysi mi scénárista Jiří Hubáč podobný postřeh objasnil slovy: „Ty totiž umíš chodit i v gumácích jako v lodičkách.“ A rakouský režisér Franz Novotny říkával: „Vy hrajete, jako když tančíte.“ Zřejmě vidí něco, co já ne. Ale berte to s nadsázkou (*smích*).

Co vlastně herečku vašeho věhlasu přimělo vzít sice velice výraznou, ale rozsahem nevelkou roli?

Ztvárňuji jistý archetyp ženy, který chtěl Jiří v příběhu mít, to zadruhé. Ale zaprvé je důvodem sám Jiří Vejdělek. Stejně jako bych si ve filmu Václava Marhoulu s láskou zahrála třeba jen záda mrtvého vojína s obličejem v písku, tak u Vejdělka s radostí ztvárním klidně taxikářku v taxi, co prosvištělo ve druhém plánu.

V čem pro vás byla spolupráce s Jiřím Vejdělkem nejzajímavější?

Jeho režijní poctivost, neústupnost, kreativita a další kvality, to už dávno hloubí všichni herci i kritika do jeho matrice, ale mne při práci s ním vedle všech krásných zatáček potěšil jeho věčný úsměv a humor a laskavost.

A jaké bylo hrát před kamerou pana Smutného, o kterém se říká, že „ženské umí“?

Jaké kousky dovede Vladimír s ženskými, to se ke mně věru nedoneslo, ale měla jsem tu čest být součástí jeho snímků už v *Mazaném Filipovi*. I kdybych shlédla jakýkoli film bez úplné vědomosti tvůrců, tak jeho rukopis poznám okamžitě. Za kamerou umí úplně všechno. Vladimír Smutný je dle mého vidění nejlepší vypravěč všech dob.

Na co byste diváky nalákala do kina?

No přece na *Tátovu volhu* (*smích*).

JANA PLODKOVÁ

(Zelenková)

„Aby to bylo ještě lepší“

Jak herečka přijímá, když je jí nabídnuta role žárlivé, a ne právě příjemné ženské? Také v takových situacích režisér herečce říká: Mám pro tebe roli na tělo?

V tomto směru mi Jirka Vejdělek roli nepředstavil jako roli na tělo. Pouze mi sdělil, že roli má a at' mu dám vědět, zdali mě zajímá. A musím říct, že mě spíš zajímala práce s Jiřím než samotná postava. Jinak všeobecně nemám potíž hrát nepříjemné, žárlivé či nějak negativně pojaté postavy. Jsou to jenom postavy a mě baví k nim hledat cestu.

Šlo o vaši první spolupráci s Jiřím Vejdělkem. Jaká byla?

Šlo a byla překvapivá. Dlouho se mi nestalo, že bychom se jednomu obrazu věnovali takřka celý den. Množství záběrů a úhlů pohledu mi dělalo radost. A bavilo mě, že Jiří pokaždé přišel s drobnou připomínkou. Aby to bylo ještě o kousek lepší. Každý herec potom rád udělá maximum pro to, aby jeho postava byla živoucí a naplněná, at' má jednu scénu či nesleze z plátna.

Do kterého šuplíku člověk při hraní takové postavy sáhne?

Jakmile saháte do šuplíku, vaše práce ztratila smysl, tvořivost, nadšení pro objevování. Šuplíky nepoužívám, hledám většinou ve svém okolí, ve filmech, v knihách, kdekoliv se ty nitky dají propojit.

Vy sama v nějakých situacích kousavá a jízlivá být umíte?

Ano, ve chvílích, kdy mám potřebu se bránit. Mnohdy toho potom lituju, protože mi to pak přijde zbytečné. Ale umím to.

Tátova volha je film výrazně postavený na ženských postavách. Je o to složitější se v takové sestavě se svou postavou "prosadit"?

Myslíte, že bych třeba postavu Elišky Balzerové „vystrčila z plátna“ (smích)? Když se řekne film, představím si hodinový strojek. A já jsem jedno to kolečko, které má své místo, svoji velikost. A není důvod jeho velikost měnit, to bychom pak nevěděli, kolik je hodin.

Na co byste diváky nalákala do kina?

Přece na Elišku, Táňu a na jejich volhu!

VLADIMÍR SMUTNÝ

(kameraman)

„Kde jsou ženy, je svět hezčí“

S režisérem Jiřím Vejdělkem jste spolupracoval už podruhé. Je na obrazovou stránku filmu stejně náročný jako na herce?

Ve všech filmech režiséra Jiřího Vejdělky je vidět důraz na stylizaci obrazu. Což je dnes vzácné, ale právě proto s ním rád spolupracuji, že ví, co chce.

Vizuální styl filmu vznikl na základě vaší tvůrčí diskuze, nebo kdo a co jej vlastně určuje?

Tak zvaný „film look“ se vyvíjí průběžně během příprav filmu a během obhlídek. Ale v neposlední míře ho předurčuje i žánr filmu. Protože právě žánr určuje způsob filmového vyprávění, neboť dodržení pravidel žánru je nesmírně důležité. Nehrajeme si na život, ale vyprávíme příběh a tomu se musíme podřídit.

Kameramani získávají ocenění především za velkolepé produkce nebo historické filmy, ale není to tak, že intimní filmy jsou z hlediska snímání stejně náročné?

Kameramanská ocenění jsou spíše vyjádřením vkusu hodnotitelů v kombinaci s módními trendy, a jako takové bych je nepřeceňoval. Někdy víte, že jste udělal kameramansky silný film, ale do vkusu poroty nebo do ocenění se prostě „nevejdete“.

Není pro vás jako kameramana někdy těžké, když jste hercům doslova „na tělo“ při jejich výkonech? Nebojí se člověk někdy pohnout, aby nenarušil jejich soustředění?

Vztah mezi kameramanem a v tomto případě herečkami vždycky byl a bude o vzájemné důvěře. Před kamerou v ten okamžik nejsou Eliška Balzerová a Táňa Vilhelmová, ale matka a dcera. A zase – všichni sloužíme příběhu, který vyprávíme.

V čem pro vás bylo natáčení filmu *Tátova volha* zajímavé?

Asi tím velkým množstvím ženských postav, různorodostí jejich hereckých představitelk. A tam, kde jsou krásné a milé ženy, je svět hned lepší, a to jsme si opravdu společně užívali (*smích*).

Která scéna vám byla nejnáročnější a proč?

Nejnáročnější bylo vyrovnat se s nepřízní počasí, protože to září, kdy jsme natáčeli, slunce nezářilo a příběh by ho býval moc potřeboval. Měli jsme hodně exteriérů a krajina ve slunci a pod mrakem, to je rozdíl. Ale nějak jsme se s tím vypořádali.

Kdybyste měl diváky pozvat do kina, na co byste je nalákal?

Na zvláštní příběh ze světa žen, který nám mužům bývá zastřen. Díky filmu do tohoto světa nahlédneme. A byl to právě ženský úhel pohledu, který mě nejvíc zaujal a překvapil.

KONTAKT PRO NOVINÁŘE

Petr Slavík, CinemArt

604 419 042

petr.slavik@cinemart.cz